

Metodologie – hodnocení prací (PS 2023)

Důležitá poznámka: Hodnocení prací o orální historii a genderové analýze bude z důvodu nemoci hodnotitele dodáno dodatečně. Za zpoždění se omlouváme.

Dankovičová, Zuzana: Metóda sondy

Autorka pracuje s početným souborem teoretické literatury, nejen historické, ale také sociologické, a oceňuji, že také s literaturou zahraniční (polskou). V případě příkladů užití metody je autorka mírně střídmejší, ale u návrhu vlastního výzkumu je naopak poměrně kreativní a koncept výzkumu praxe v uherské sirotčí komisi je podle mých znalostí dobře promyšlen a výzkum by byl – přinejmenším ve slovenských poměrech – zajímavý.

Návrh hodnocení: A

Jiří Fiala: Historická statistika

Autor na základě několika děl domácí i zahraniční literatury zdařile přiblížil postavení historické statistiky v rámci kvantitativních metod, v obecné rovině rozsah jejího využívání v historiografii, typologii pramenů využitelných ke statistickým výzkumům a fáze metodického postupu při jejím využívání v rámci historického bádání. Na téměř deseti příkladech publikací autor plasticky představil možnosti využití metody jak v hospodářských, tak i sociálních a politických dějinách. V části práce věnované vlastnímu projektu, analýze hospodářských a obchodních vztahů Malé dohody, smysluplně formuloval možné výzkumné otázky (pro zodpovězení první z nich by však autor musel znát odpovídající hodnoty obchodu mezi zeměmi před vznikem Malé dohody), rámcově představil pramennou bázi výzkumu (zde není jasné, co autor mínil za pramen souslovím či *pozdější práce statistických odhadů*) a naznačil možná úskalí, jež by takové bádání mohlo mít.

Návrh hodnocení: A–B

Filip Franek: Biografická metoda

Pěkně představená historie metody až ke starověkým počátkům, autor si uvědomuje výhody i obtíže této metody a představil je na relevantních příkladech, u nichž se lze ovšem ptát, zda nezvolil spíše příklady historických biografii než biografickou metodu. Náznakem si všímá rozdílu mezi žánrem historické biografie a biografickou metodou, ale ze zvolených příkladů není zcela jisté, zda si rozdíl plně uvědomuje. U nich se pak místo strukturní stránky, co do takové biografie patří, věnuje spíše způsobu interpretace zkoumané osobnosti než toho, co tvoří podstatu a komponenty biografické metody. Ani v teoretické části nezmínil žádný z konceptů, které moderní biografická metoda uplatňuje – analýza milieu, habitus, sociální síť, generační přináležitost, tzv. „druhý život“ jako integrální složka biografického výzkumu (nejen jako kritika dosavadního obrazu). Také ty by určitě měly být přinejmenším stručně rozvedeny, aby člověk neuplival na chronologickém výkladu a spíše nereflektované interpretaci jevů životních

osudů zkoumané osobnosti, jako o tom z části bohužel svědčí navržený projekt. Ten je samotnou vybranou osobností jistě zajímavý. Otázka do debaty: Jak byste zajistil, aby se z výzkumu nestala jen historická biografie regionálního politika, ale aby bylo zřejmé, co chtěl biografickou metodou zkoumat? (Pozor také na formální stránku bibliografických záznamů!)

Návrh hodnocení: C

Štěpánka Grunová: Biografická metoda

Cizojazyčnou literaturou velmi poučená studie, která zaujme i znalého čtenáře, neboť žánr historické biografie charakterizuje velmi trefně a zařazuje také historicky jeho postavení mezi ostatními historiografickými žánry. Oceňuji hlubokou charakteristiku zvolených příkladů a odvalu ke kritice. U druhého příkladu Harachovy biografie bych rád slyšel podrobnější vysvětlení, jakými nástroji autor při biografické analýze spočíval ke svému cíli – „dekonstrukci zažitého obrazu rekatolizace a určité vize jednotné vítězné potridentské církve v prvních pobělohorských desetiletích.“ Jakou roli hraje a jak je v tomto kontextu zpracována vlastně kardinálova osobnost a jeho život, to není z textu úplně zřetelné. Otázku mám nejprve k literárnímu charakteru biografie – do jaké míry k historiografické práci literární aspekt patří? A mám rovněž jednu zásadní metodologicko-terminologickou otázku: zda autorka vidí rozdíl mezi biografickou metodou a historickou biografií a pokud ano, v čem tento rozdíl spočívá. Projekt je rovněž navržen pěkně, byť opět více jako historická biografie než jako aplikace biografické metody.

Návrh hodnocení: A

Emma Gužiová: Metody politických dějin

Komplexní, promyšlené pojednání podložené studiem příruček i novějších teoretických textů organicky propojené s konkrétní výzkumnou perspektivou, na které jsou demonstrovány jednotlivé problémy. Domnívám se, že svazky VDZKČ nelze paušálně považovat za příklad rehabilitace politických dějin podle vzoru školy Annales 70. let, jde o zkratka o syntézy s ambicí postihnout více aspektů dějin, navíc s poměrně rozdílnou mírou úspěchu. Návrat politiky do historického výzkumu souvisí spíše s jejím začleněním do sociohistorického tázání.

Návrh hodnocení: A–B

Jan Hnátek: Diskursní analýza

Diskursní analýza je poměrně mladá, dosud ne zcela ustálená metoda. Autor se pokouší přijít věci upřímně na kloub, daří se mu to tak zpola. Kromě dvou politologických metodologických příruček se však opírá do značné míry o úvody do studia dějepisu, a naráží tak na silná zjednodušení, protože v těchto textech je diskursní analýza uchopena obvykle značně zobecněně, aby byla přístupna čtenářům, kteří se s historickou vědou teprve seznamují. Doporučoval bych spíše třeba Růžičkův text z knihy Storchová a kol. „Koncepty a dějiny“, Hájkovu knihu „Čtenář a stroj“, texty ke Kritické diskursní analýze N. Fareclougha nebo třeba

vlastní Foucaultovy texty nebo texty o Foucaultovy. Základní pochopení metody v textu ovšem přítomné je. Není jen úplně jasné, co všechno si autor představuje pod termínem diskurs. Primárně jej totiž nespojujeme s motivy lidského jednání a smyslem lidského jednání, jak autor úvodem tvrdí, ale s jazykem, resp. řečí (případně s jazykovou konstitucí významů věcí a jevů v komunikaci) jak na to autor rovněž upozorňuje. (Citát od R. Darntona se mi nezdá nejvhodnější.) Zvolené příklady aplikace analýzy diskurzu v historiografii jsou vhodné, dobře je zvolen zvláště první příklad historiografické práce (v případě druhého u diplomové práce je ovšem čtenář odkázán jen na přetlumočení jiným autorem). Projekt se pokouší o určitou originalitu, do jisté míry by byl zvládnutelný, ale nebylo by vhodnější místo na „obraz nepřítele“ zaměřit se širěji na celý diskurz vedení „svaté války“?

Návrh hodnocení: C/D

Ondřej Holba: Metoda geografická

Velmi pěkně zformulovaná teoretická část se věnuje spíše dějinám a současným trendům historické geografie, než roli geografických metod či historicko-geografických inspirací v historiografii jako takové. Text je velmi poučený, oceňuji čerpání z dílčích teoretických studií nad rámec doporučených základních příruček, zejména pak reflexi aktuálních trendů ve studiu vztahu člověka a krajiny.

Velmi dobře je vybrán konkrétní příklad využití geografického myšlení ukazující konkrétní zjištění korigující tradiční interpretace vybraného problému.

Promyšlený a názorný je také vlastní návrh badatelského záměru, který řeší konkrétní otázku a stanovuje konkrétní postupy. Je si přitom dobře vědom, že jde o spíše o ilustraci narážející na významné limity v reálné proveditelnosti. Nad jednotlivými úvahami rozvinutými v závěrečné pasáži pod body 1) –3) lze vést diskusi o hranicích mezi studiem geografických pramenů a uplatněním komplexní geografické metody.

Návrh hodnocení: A

Tereza Hrochová: Ikonografická metoda

Charakteristiku metody zvládla autorka velmi dobře. Oceňuji vhodně volené příklady z odborné literatury a vlastní aktivní heuristiku. Slabinou je terminologie: Z prosemináře by například studentka mohla vědět, že pro seznam využitých literatur nepoužíváme výraz „zdroje“. Otázky k rozpravě: Nejsm si jistý, zda je možno spoléhat se pouze na samotné periodikum, pokud chce autorka odhalit skutečné cíle editora tohoto periodika. Existují i jiné pramenové možnosti, jak zjistit účel vydávání tiskoviny? Obdobně by bylo možno přemýšlet o tom, zda samotný obsah deníku vypovídá o cílovém čtenáři, jak autorka naznačuje. Nebylo by možné využít jiné prameny? Pokud jde o analýzu ilustrací a jejich motivů: Bylo by možné jmenovat srovnávací materiál, který by posloužil jako vodítko ke zjištění významu ilustrací a jejich symboliky?

Návrh hodnocení: A–B

Tamara Janicová: Diskursní metoda

Pěkně zpracovaná úvaha o těžké a stále poměrně nové metodě v historiografii - diskursní analýze. Autorka zná definici (definice) diskurzu, ale současně připomíná, jak neustálený tento pojem při jeho použití v sociálních a humanitních vědách je. Tato neustálenost podle autorky vede k jisté nestálosti metodologických přístupů, přesto by v textu měl být aspoň zmíněn v posledních dvou desetiletích velmi vlivný metodologický přístup Kritické diskursní analýzy Normana Fairclougha. Použila ji nakonec i autorka zvoleného příkladu v českém dějepisectví. Je pak pravda, že tato metoda je v historiografii českých zemí systematicky užívána zatím spíše zřídka, přesto by bylo možné najít další výrazné a významné příklady diskursních analýz v práci Ch. Brennerové a D. Nečasové. Oceňuje kritický přístup vůči metodě. Autorka vyjadřuje kritiku přílišné abstraktnosti – filozofičnosti metody. Polemizovat s tím lze, stejně jako s jejím přesvědčením, že je to metoda velmi náročná na rozmanité formy pramenů (texty, gesta, obrazy, piktogramy apod.). To je možná důsledek zvoleného ne nejtypičtějšího příkladu L. Hanntové, protože obecně a primárně se diskursní analýza zabývá texty jako „výpověďmi“. Navržený projekt na zkoumání formování identit prostřednictvím analýzy „diskurzu slovenské hymny“ se nezdá nejvhodnější, neboť tady se pojem diskurz přece jen podle mého názoru užívá příliš úzce a podle mne neadekvátně.

Návrh hodnocení: B–C

Tereza Janečková: Metody historické demografie

V úvodu autorka na základě pouze několika domácích pracích (doplnění by si zasloužila alespoň práce Eduarda Maura: *Základy historické demografie*. 2. vyd., Praha 1983) velmi stručně nastínila genezi historické demografie jako vědního oboru a její vliv na další společenskovední oblasti. V této části práce postrádám informace o vlastních metodických postupech uplatňovaných v rámci historickodemografického bádání (agregativní metoda, rekonstrukce rodin aj.). Autorka v celku zdárně vybrala dvě nejnovější studie z historické demografie, jež měly dokumentovat využití metod v praxi. Při jejich prezentaci však mohla přistupovat kritičtěji, zejména v případě druhého příspěvku (např. název studie je zkreslující, v reálném výzkumu totiž nešlo o celý český venkov, ale pouze o jednu farnost). Návrh výzkumu věnující se smíšeným manželstvím na Chebsku v letech 1929 až 1945 hodnotím v celku jako zdařilý. Autorka v něm položila řadu podnětných badatelských otázek, přiblížila možnou pramennou bázi výzkumu, kterou by tvořily především matriky (v městském archivu v Plzni ale nebudou matriky pro Chebsko, nachází se, pokud se nejedná o „živé“ matriky, ve Státním oblastním archivu v Plzni) a možnou metodu zpracování. Návrh by bylo vhodné doplnit vysvětlením, proč je výzkum omezen na léta 1929 až 1945, a přesnějším vymezením zkoumané oblasti (v pozn. č. 18 vymezení: *Cheb a určité okolní oblasti* je nedostačující).

Návrh hodnocení: C-D

Kašparová, Darja: Analýza generací

Autorka pracuje s víceméně tradičním souborem teoretické literatury k metodě, zajímavější je její prezentace prací, kde je metoda více či méně významnou složkou metodického arzenálu (Nebřenský ad.). Slabinou práce je vlastní koncept výzkumu, který považuji za příliš obecně vymezený, nekonkrétní a sporný v možném využití. Doporučuji pozornosti hlavně jednovětou charakteristiku „Cenným zdrojem by také mohly být záznamy StB, kde by bylo možné sledovat záznamy trestných činností, popřípadě přečiny, které mohly vést k zatčení“, autorka podle mého přesvědčení nemá o reálné podobě aktivit SNB a StB vůči „závadové mládeži“ hlubší povědomí, pomíjí materiály z provenience Socialistického svazu mládeže, tisk je charakterizován zcela velmi nekonkrétně bez uvedení titulů. Doporučuji sem v rozpravě upřít pozornost.

Návrh hodnocení: D

Lucie Katolická: Komparativní metoda

Poznámka k formálnímu zpracování: Zbytečné strukturování práce o malém textovém rozsahu zbytečně znepráhledňuje. Neúplný seznam literatury svědčí o neobeznámenosti s oborovou citační technikou, některé bibliografické položky jsou zavádějící.

Pokud jde o obsah, autorka se ve výkladu metody omezuje na velmi obecnou definici komparace, coby sociálně-vědné techniky v širší slovníkové hesla a několika nepřiliš organicky uspořádaných pouček. Nevyhnula se opakování poněkud banálních informací, jako, že je komparace oblíbenou spol.-vědní metodou, navíc údajně zejména v kvalifikačních pracích. To je jistě obvyklé v politologii, v historii se však vzhledem k náročnosti pramenné heuristiky právě u kvalifikantů kapacity pro podloženou komparaci často nedostává.

Nad úskalími komparatistky v historiografii se autorka příliš nezamýšlí, když například nerefléktuje základní specifika v komparatistice sociologické a historické, kterých si všímal již Otto Hintze, když pokládal základy metody v historickém výzkumu. Mezi zdroji výkladu převažují sociologické či politologické texty, aniž by však autorka pojednala například o významu Weberových kategorií ideálního typu pro rozvoj historické komparace. Opomenuty jsou jak zmíněný O. Hintze, tak např. teoretická východiska M. Blocha nebo J. Kocky.

Příklady uplatnění komparativní metody jsou zvoleny dobře, je škoda, že se autorka, když už zvolila dvě práce, nepokusila obě srovnat, právě z hlediska aplikace metody.

U návrhu komparativního výzkumného projektu by bylo možné zamyslet se právě také nad jinými podobnými srovnáními, tedy metodologicky inspirativními texty. Jako další člení mohu doporučit článek o komparaci diktatur na portálu Docupedia-Zeitgeschichte, viz na <https://docupedia.de/zg/Diktaturenvergleich>.

Návrh hodnocení: D

Helena Klikorková: Mikrohistorická metoda

Základ metody je v autorčině podání vcelku zvládnut, nicméně text není vždy zcela srozumitelný, což vyplývá nejenom ze stylistických a gramatických chyb, ale také z nedokonalé skladby celé argumentace: např. „V tomto období vzniká v historiografii krize týkající se Dějin každodennosti Fernanda Braudela a strukturálně-funkcionalistický model sociálních a hospodářských dějin“; „Jednalo se o kritiku dobových poměrů, globalizace, levicová orientace“. Rozdíl mezi „italskou“ a „německou“ mikrohistorií nebyl dobře vysvětlen. Diskutabilní je tvrzení, že (mikro)historik „následně úplně nezávisle porovnává doložené detaily, které lze odvodit z psaných i nepsaných pramenů“.

Co se týče příkladů: Ginzurgova kniha byla podchycena dobře, nicméně ve druhém případě, knihy „Soukromá válka Huga Vavrečky“ jde spíše než o mikrohistorii o práci biografickou. Bylo by dobré, když by autorka vysvětlila, co podle ní činí tento text mikrohistorickým.

Návrh vlastního výzkumu: Koncentrace na rodinné a ekonomicko-sociální vztahy i náboženské aspekty je v pořádku. Stejně tak je správným cílem sledovat postoje obyvatel k vybranému fenoménu (stavba přehrady). Zde by nicméně měla být zdůrazněna snaha analyzovat, jak prvně uvedené kontexty a vztahy ovlivňovaly tyto postoje a chování obyvatel. Co se týče pramenů, ve výčtu postrádám písemnosti stěžejních okresních, krajských a zemských úřadů, nicméně v seznamu fondů se správně vyskytuje fond četnické stanice.

K rozpravě: Dokázala byste popsat rozdíl mezi regionální historií a mikrohistorií (obě se soustředí na osudy jednotlivců)? Napsala jste, že „Někteří historikové kritizují tuto metodu za to, že se zaměřuje pouze na ‚malé události‘ a detaily, čímž podle nich idealizuje historii a minulost“; mohla byste vysvětlit rozdíl mezi historií a minulostí?

Návrh hodnocení: C–D

Richard Knoz: Prosopografická metoda

Metoda je ve své podstatě, výhodách i nástrahách charakterizována velmi přehledně a pěkně, přičemž autor se opírá především o Stočesovy metodologické úvahy. Zvolené příklady jsou vybrány vhodně, ale zmíněny jsou snad až příliš zběžně. V rámci metodologické studie zabývající se jednou metodou je potřeba ukázat, v čem konkrétně byla metoda přínosem pro historické poznání ve studiích Giovanni Leviho (R. Knoz tady hovoří o mikrohistorické metodě - jde o omyl?) nebo u nás třeba M. Nodla a v poslední době třeba u Věry Slovákové. Také je škoda, že autor zřetelněji nevysvětlil, co myslí onou nekritičností v poznámce zmíněném příkladu výzkumu Jaroslava Čechury. Projekt je myslím navržen zajímavě, schází mi tam jen hrubý odhad odhadovaného počtu zkoumaných osob a pak také vysvětlení, co myslíte tím „poznat kteří lidé se v tomto roce (1980) bouřili proti robotě“. (Ne zcela uspokojivá je forma bibliografického záznamu v poznámkovém aparátu!)

Návrh hodnocení: A–B

Petr Ondroušek: Dějiny každodennosti

Velmi dobře zvládnutá charakteristika disciplíny; oceňuji využití specializované zahraniční literatury. Chyběla mi nicméně alespoň zmínka o propojení s dějinami hmotné kultury – (nejenom) v české historiografii mají totiž zásadní vliv na formování dějin všedního dne.

Návrh projektu je rozumný a zajímavý. Otázka: Jaké konkrétní vlivy duchovních na každodenní život obyvatel by autor očekával?

K rozpravě: Autor uvádí, že „každodennost jako taková nemá žádný přesně daný koncept a každý badatel ji může pojímat odlišně“. Dle mého má každodennost vcelku jasně vymezené hranice, a to vůči „ne-všednosti“, tedy momentům vybočujícím z každodennosti, například slavnostem, rituálům nebo konfliktům (revoltám). Proto nemůže být platná definice P. Sedláka, na kterou se autor odvolává a podle které je každodennost „bezprostředně prožívaný svět člověka, omezený jeho tělesným bytím, svázaný s plynutím času a vpletený do sítě sociálních vztahů, jež je utkána z významů“; to je příliš obecná charakteristika, do níž by se pohodlně vešly i momenty „ne-všední“, tj. vše, co je zářmováno pojmem „kultura“.

Návrh hodnocení: A–B

Tereza Matyášová: Kvantitativní metoda

Charakteristiku kvantitativních metod, jejich výhod a nevýhod a možnosti využití těchto postupů v mezioborovém výzkumu přiblížila autorka na základě studia pouze tří domácích prací. Chvályhodně připomíná potřebu využívání kombinace kvantitativních a kvalitativních metod v historickém výzkumu, škoda jen, že je omezila pouze na bádání o věcech. Zvolené studie, na nichž byly demonstrovány příklady použití metod, lze akceptovat, i když svým obsahem by se více hodily jako příklady pro historickou demografii. V případě popisu obsahu prvního příspěvku (s. 3) bylo použito několika nevhodných pojmů (autoru studie nechyběl *sčítací aparát* pro dobu před 1. světovou válkou, ale materiály/písemnosti ze sčítání obyvatel; autor rozděluje populační vývoj města na čtyři fáze, nikoliv *popularizační vývoj*). Vlastní projekt s názvem Němečtí antifašisté na Odersku a Vítkovsku je v celku podrobně zpracován. Autorka si dobře uvědomila úskalí použitých pramenů v podobě vyplněných formulářů pro udělení státní spolehlivosti a nutnost komparace těchto zjištění s údaji z dalších typů pramenů. K návrhu projektu jen připomínka, že by mělo být zkoumané téma nějak časově vymezeno a vysvětlení by si zasloužil také výzkumný prostor – proč právě Odersko a Vítkovsko?

Návrh hodnocení: C–D

Josef Müller: Metoda geografická

Text obsahuje věcně, výstižně a reprezentativně popsané poznatky o geografické metodě na základě základních prací citovaných v příručkách obohacené o některé další tituly. Podchytil jste charakteristické rysy geografického uvažování o minulosti a celkovou relativní neuzavřenost a mnohoznačnost postulované geografické metody.

Uvítal bych hlubší úvahu o aktuálních trendech v historicko-geografickém myšlení a o tom, jak jsou využitelné v aktuálních otázkách historiografického výzkumu. Nabízí současné trendy v

HG nějaké nové impulsy pro historický výzkum. Vzdaluje se HG od historie nebo se naopak přibližují?

Aplikační příklad je zajímavý, ale poněkud plytký. Zkuste zformulovat konkrétní otázku, k jejímuž zodpovězení by Vám GM mohla být užitečná.

Jaké konkrétní typy pramenů (mapových děl) a v nich obsažené informace o geografickém prostředí, detailnější ve srovnáním s 1. vojenským mapováním očekáváte ve vrchnostenských pramenech? Uveďte příklad takové informace a pramene. Jaké informace Vám mohou poskytnout mapy 1. voj. mapování.

Jaká je v rámci uplatňování geografické metody role komparace?

Návrh hodnocení: C

Petr Ondroušek: Dějiny každodennosti

Velmi dobře zvládnutá charakteristika disciplíny; oceňuji využití specializované zahraniční literatury. Chyběla mi nicméně alespoň zmínka o propojení s dějinami hmotné kultury – (nejenom) v české historiografii mají totiž zásadní vliv na formování dějin všedního dne.

Návrh projektu je rozumný a zajímavý. Otázka: Jaké konkrétní vlivy duchovních na každodenní život obyvatel by autor očekával?

K rozpravě: Autor uvádí, že „každodennost jako taková nemá žádný přesně daný koncept a každý badatel ji může pojímat odlišně“. Dle mého má každodennost vcelku jasně vymezené hranice, a to vůči „ne-všednosti“, tedy momentům vybočujícím z každodennosti, například slavnostem, rituálům nebo konfliktům (revoltám). Proto nemůže být platná definice P. Sedláka, na kterou se autor odvolává a podle které je každodennost „bezprostředně prožívaný svět člověka, omezený jeho tělesným bytím, svázaný s plynutím času a vpletený do sítě sociálních vztahů, jež je utkána z významů“; to je příliš obecná charakteristika, do níž by se pohodlně vešly i momenty „ne-všední“, tj. vše, co je zarámováno pojmem „kultura“.

Návrh hodnocení: A–B

Jan Úlovec: Metoda sondy

Autor nejprve vysvětluje rozdíl mezi metodou sondy a případovou analýzou, následně na základě dvou didaktických příruček pro vysokoškolské vzdělávání historiků vysvětluje podstatu metody sondy v teoretické rovině. Další dvě práce pak autor představuje v části prezentující konkrétní využití metody ve výzkumu. Konvolut prací by měl být v optimálním případě pestřejší, v první i druhé kategorii prací, tady doporučuji autorovi v rozpravě ještě tituly doplnit, resp. navrhuji mírné snížení hodnocení. Vlastní téma se týká práce s metodou ve výzkumu transportů židovského obyvatelstva z Třebíče do Terezína. Plán vlastního výzkumu je vystaven realisticky a předpokládám, že by byl funkční.

Návrh hodnocení: C

Stanislav Vochyán: Kvantitativní metoda

Popis kvantitativních metod, historii jejich využití, typy pramenů, které mohou být těmito metodickými postupy zkoumány, jejich fáze uplatnění v historickém výzkumu, výhody a nevýhody byly v práci představeny na základě studia několika domácích především propedeutických příruček. Příklady využití metod na kvalifikačních pracích lze akceptovat, první z nich by však více posloužila jako příklad využití u historické demografie. V návrhu projektu (Vliv nezaměstnanosti na voličské preference občanů volících antisystémové politické strany v Československu na území historických zemí mezi léty 1918–1938) nejprve správně definuje antisystémové strany, přibližuje pramenné možnosti zjišťování počtu nezaměstnaných a výsledků voleb do Národního shromáždění RČS. Vlastní výzkum předpokládá formou sond do několika vybraných typů okresů (výběr okresu by byl ovlivněn kritérii městský/venkovský, český/německý, průmyslový/zemědělský). Pokud by měl být výzkum realizován v této podobě ve všech historických zemích Československa (jak je uvedeno v názvu projektu), tak by to bylo možné v Čechách (a snad s velkými obtížemi i na Moravě), ale nikoliv v ostatních historických zemích. Při přípravě návrhu projektu autor nevzal v úvahu odlišné správní poměry v jednotlivých zemích (absence okresů na Slovensku a Podkarpatské Rusi), respektive jejich proměnu během sledovaného období. Na závěr hodnocení práce je také nutné upozornit na slabou formální úroveň předložené práce (zejména četná pochybení v pravopisu, v citacích literatury v poznámkách a v seznamu literatury).

Návrh hodnocení: C–D

Jakub Vojtek: Generační analýza

Autor se opřel o méně často používané základní informační zdroje a literaturu, pracoval více s e-zdroji a celé jeho uvažování je zaměřeno poměrně silně k nedávné minulosti, tj. pohybuje se v zóně kontaktů historie se sociologií a politologií. Vůči textu nemám výhrad, co se týče teoretické roviny práce i příkladů uplatnění metody. Za problematickou složku považuji návrh vlastního výzkumu, který obecně deklaruje vůli pracovat s výzkumy veřejného mínění CVVM a Central European Opinion Research Group. Charakteristika těchto zdrojů je v textu velmi obecná, letmá, soudím, že autor nevyvinul úsilí, aby se s databázemi pečlivěji seznámil a odhalil možná úskalí takto koncipovaného výzkumu.

Návrh hodnocení: C